

Ірына ЯКАВЕЦ:

«Нецікавых роляў не існуе»

«Напэўна, дзякуючы чыткам п'ес, што ладзіліся Цэнтрам беларускай драматургіі, мяне і заўважылі, — разважае мая суразмоўніца, пакуль я настройваю непаслухмяны дыктафон. — Мы прадстаўлялі «Пастку для птушак» і «Саманаводнага Бога» Канстанціна Сцешыка, «Апошні сняданак» Кацярыны Чэкатоўскай. А далей — мне так пашчасціла: Тэатр беларускай драматургіі і роля ў спектаклі Ганны Якаўлевай «Усё нармальна», а потым «ОК16» і ўдзел у пастаноўцы Дзмітрыя Багаслаўскага «Сярожа вельмі тупы». Нарэшце, дыктафон наладжаны. Цяпер можна спакойна працягнуць гутарку з маладой актрысай Ірынай ЯКАВЕЦ.

— *Беразіно, тэатральны гурток, народны тэатр пры доме культуры — тут пачынаўся ваш творчы шлях. У якім узросце ўпершыню выйшлі на сцэну? Як згадваюцца першыя акцёрскія крокі?*

— Памятаю, калі была ў восьмым класе — толькі пачынаўся навучальны год, — даведлася, што народны тэатр шукае дзяўчынку для пастаноўкі. Мне захацелася паспрабаваць, пазнаёмілася з Мікалаем Мікалаевічам Пытляком — рэжысёрам тэатра. Першым спектаклем, у якім я ўзяла ўдзел, быў «Вясёлы Роджэр». Яшчэ адной важнай падзеяй для мяне стаў фестываль народных аматарскіх тэатраў «Бярэзінская рампа»: мы прадстаўлялі пастаноўку «Валянцін і Валянціна», дзе я сыграла закаханую ў галоўнага героя Кацюшу. Вось тады, у восьмым класе, і прыйшло да мяне разуменне, што займацца па жыцці хачу толькі творчасцю. На мяне пэўны ўплыў аказалі і ўрокі ігры на фартэпіяна, і штогадовыя калядныя прадстаўленні ў царкве. Менавіта тут, у музычнай школе, у нядзельнай школе, упершыню пачула адрасаваныя мне апла-

дысменты, адчула, як гэта — стаяць на сцэне. Вось так і расло жаданне стаць актрысай... Пасля школы захацела паступіць у Беларускае дзяржаўнае ўніверсітэт культуры і мастацтваў. Не паступіла. Тады здавалася, што ва ўніверсітэт больш не вярнуся ніколі. Але пазней, пасля вучобы ў Мінскім дзяржаўным каледжы мастацтваў, усё ж паступіла, навучанне сёлета ўжо скончыцца.

— *А як бацькі адраагавалі на вашае рашэнне звязаць жыццё з тэатрам?*

— Калі і прыходзілі часам сумненні, то толькі да мяне... А бацькі мяне моцна падтрымліваюць. Хоць прафесію родных ніякім чынам з мастацтвам не звязаныя, сям'я ніколі не адгаворвала, не папракала, не казалі, што я памылілася з выбарам. Мама сама калісьці марыла пра сцэну, і цяпер у пэўным сэнсе я здзяйсняю і яе мару.

— *Ірына Алфёрава неяк расказвала, што ў студэнцтве адмаўлялася іграць закаханую — пачуцці былі ёй яшчэ невядомыя. А якія ролі выклікалі ў вас найбольшыя сумненні? Магчыма, на штосьці не пагаджаліся?*

— Былі пэўныя цяжкасці, калі ва ўніверсітэце мы рыхтавалі ўрываек п'есы Жана Ануя «Аркестр». Мне дасталася роля мадам Артанс, і ў адной са сцэн я павінна была... спакушаць піяніста. Вось гэта была праблема! (Смяецца.) А ўвогуле, мне здаецца, у любой ролі можна знайсці штосьці, што табе падабаецца, — і ад гэтага ўжо адштурхоўвацца падчас работы над вобразам. Нецікавых роляў, я лічу, не існуе. Сапраўды, ёсць такія, што патрабуюць пераадолення сябе: спачатку ў цябе нічога не атрымліваецца, ты спрачаешся, плачаш, злуешся... Але ж патрэбны вынік. У рэшце рэшт прыйдзецца сябе перамагчы. А праца над ролю — гэта не толькі рэпетыцыі, але і назіранне, стасункі, чытанне, асэнсаванне ўласных учынкаў і ўспамінаў.

(Заканчэнне на 8-й стар. «ЧЗ».)

Пункт адліку

УСТУПЛЕННЕ Ў ДАРОСЛАЕ ЖЫЦЦЁ — ЯК ВЫХАД У КОСМАС

Псіхолаг тлумачыць,
чаму паўза
пасля заканчэння школы —
не трагедыя

Сцяпан НАВАСЕЛЬСКИ, вучань сталічнага ліцэя № 2, год таму ўжо быў героем «Чырвонкі. Чырвонай змены». У поле зроку СМІ ён трапіў дзякуючы сваёй перамозе на конкурсе Social Weekend. Сацыяльны праект Сцяпана і яго партнёра TeenKash выйшаў у фінал і атрымаў матэрыяльную дапамогу ад спонсара. Стаўка была зроблена на арганізацыю цікавага і карыснага вольнага часу для падлеткаў: сумесных трэніровак, пешых квестаў і батутных вечарын. Але на гэтым юнак не спыніўся: пасля таго як каманда распалася, у яго з'явіліся новая бізнес-ідэя і новы бізнес-партнёр. Праект TeenStart сканцэнтраваны ўжо на правядзенні адукацыйна-прафарыянтацыйных мерапрыемстваў. Яго мэтавая аўдыторыя — зацікаўленыя ў сваёй будучыні падлеткі.

TeenStart — гэта лекцыі і канферэнцыі аб прадрымальніцтве, карысных навыках, знаёмства з прафесіямі з запрашэннем цікавых спікераў з самых розных сфер. І тэмы, што прапануюцца, — на самы розны густ, напрыклад «Крэатыў і бізнес: як зарабляць на творчасці?», «Барацьба са страхамі і меркаваннем навакольных», «Як навык продажаў і перамоў адкрывае дзверы ў дарослае жыццё?», «Як прыдумаць бізнес-ідэю, калі табе 15 гадоў?» «На нашы сустрэчы прыходзяць хлопцы і дзяўчаты, зацікаўленыя ў сваім развіцці і новых знаёмствах. Ідэальнае акружэнне», — кажа Сцяпан.

Дарэчы, нягледзячы на свой юны ўзрост, хлопец ужо зарэгістраваны як індывідуальны прадрымальнік. Таму сустрэча з ім на кансультацыі ў прафарыянтацыйна-рэпетытарскім цэнтры «Адукар» стала для нас у пэўным сэнсе нечаканасцю. Ганна ІСАЕНКА, псіхолаг аўтарскай групы «Рэфэрэнт», спецыяліст па прафарыянтацыі з 25-гадовым стажам, добра ведае хлопца — пазнаёмілася з ім яшчэ падчас конкурсу Social Weekend, які фактычна даў старт яго бізнес-кары'еры.

(Заканчэнне на 2-й стар. «ЧЗ».)

Пераадолець сябе

«Самба можна назваць высакародным спортам»

Якасць добрага атлета — уменне прайграваць і выконваць пасля работу над уласнымі памылкамі. Гэта вельмі добра загартоўвае характар для таго, каб пасля доўгачаканай перамогі не падхапіць «зорную хваробу».

У курсанта другога курса Універсітэта грамадзянскай абароны Міністэрства па надзвычайных сітуацыях Вячаслава КРЫВАШЭЯ спартыўны шлях, скажам шчыра, няпросты. Юнак з пяцігадовага ўзросту займаецца самба. Сёлета ён выйграў чэмпіянат Беларусі сярод юніёраў. Каб гэтага дасягнуць, спартрэбілася дапамога над чатырма сапернікамі ў вагавай катэгорыі да 57 кілаграмаў і... тры вельмі крыўдныя асечкі ў мінулыя гады. Усе тры разы Вячаслаў нязменна даходзіў да фіналу рэспубліканскіх спаборніцтваў, але перамагчы яму ўсё ніяк не ўдавалася.

Гэты турнір з'яўляўся адборачным да кантынентальнага першынства і маладзёжнага чэмпіянату свету. Вось толькі сёлета з-за эпідэміялагічнай сітуацыі спаборніцтвы перанесены на нявызначаны тэрмін. Але гэта не стала перашкодай для таго, каб пагутарыць з тытулаваным хлопцам.

— *Здавалася б, самба і прафесія ратавальніка — заняткі, якія сумясціць даволі складана...*

— Родам я з Гомельскага раёна. У нашым пасёлку Бярэзкі былі толькі дзве спартыўныя секцыі — валејбол і самба. У апошнюю тата запісаў майго старэйшага брата Уладзіслава. І вось калі ён упершыню паказаўся ў кімане, вельмі мяне ўразіў. Колькі мне тады было — тры ці чатыры гады, але ў памяць урэзалася. І калі я крыху пасталеў, то запісалі ў секцыю і мяне. З таго часу я і пасябраваў з самба.

(Заканчэнне на 5-й стар. «ЧЗ».)